

Giới thiệu Cùng Em Đi Nghe Biển

Truyện Cùng Em Đi Nghe Biển, một cô gái thích sự lãng mạn thích được ngắm và đi dạo trên biển cùng với người mình yêu, muốn được nghe sóng biển rì rì và tâm sự với mình.

Tuy anh không ở nơi đây nhưng em có thể cảm nhận bằng trái tim hình bóng anh lúc nào cũng như bên cạnh chưa một lần rời xa em. Em muốn cùng anh được nghe biển tâm sự, thả thả bên tai và muốn được nghe anh tâm sự về những lời của biển.

Không biết bây giờ anh ở đâu, trái tim anh có cảm nhận được rằng em ở nơi đâu, có biết em suy nghĩ về anh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đêm hè oi ả, ngột ngạt làm người ta không thể nào thở nổi.

Điều hòa nhiệt độ không biết có phải hỏng rồi hay không, phát ra tiếng kêu lạch cạch, cô đưa mắt từ trên máy điều hòa dòi về phía màn hình, liền thấy một hàng chữ này.

"Một năm một tháng là một ngày!"

Cô trước giờ vốn chậm chạp, gửi đi một biểu cảm nghi vấn.

"Chúng ta quen biết đã một năm một tháng là một ngày." Kèm theo một cái mặt cười nhe răng.

Lâu như vậy sao? Cô ngăn người.

Ngày hôm đó, cô còn nhớ trong bản tin thời sự nói bầu trời sẽ xuất hiện một đợt nhật thực toàn phần có thời gian dài nhất hơn 2000 năm qua.

Tương truyền mỗi khi gặp hiện tượng thiên nhiên kỳ lạ, cũng phải xảy ra chút chuyện đặc biệt.

Cô đã gặp anh, trên internet.

Cô là nhà thiết kế sáng tạo quảng cáo, công việc vô cùng bận rộn, dù thường xuyên online, nhưng có rất ít thời gian nói chuyện phiếm. Thỉnh thoảng nhàn rỗi, cô sẽ vào một diễn đàn nghe nhạc có tên là "Kiếm tìm".

Diễn đàn đó không thuộc về cá tính của riêng ai, dường như khu vực nào cũng có, đặc điểm độc đáo là mỗi khu vực đều tổ chức vô cùng tỉ mỉ. Trong khu vực Văn học có mấy vị nhà văn cùng nhà thơ trần thủ, khiến một đám người yêu thích văn học lũ lượt kéo nhau tới.

Cô rất thích khu vực "Thương Tâm Duyệt Nhĩ", Mod là một cô gái thông minh, bình luận đối với âm nhạc vô cùng chuẩn xác.

Đêm hôm ấy, người nào đó bị nhật thực toàn phần kích động, đã đăng lên bài kinh Phật do Tề Dự hát, và thế là đông đảo thành viên, từng người một y như thể cao tăng đắc đạo, đối với nhân sinh có được kiến giải vượt ra khỏi cõi hồng trần.

Cô phì cười trước màn hình, có phần đỡ không nổi. Cô đỡ không nổi, ở phía dưới bài kinh Phật kia, cũng đăng lên bài hát, bài "Yêu Thương Vô Kỳ" của Mao A Mẫn.

Người cười như có như không,

Nhìn chàng lấp bắp.

Đến khi nào mới thoát khỏi chuyện thị phi,

Bởi vì người muốn cùng chàng nói chuyện yêu đương.

Đề chàng suốt đời kẻ lông mày cho người.

Ước gì trái tim chàng bao dung như biển cả,

Không nhắc đến những tổn thương người đem đến cho chàng.

Người muốn ở bên chàng,

Không còn cô gái khác.

...

Cô viết: Cuộc sống không thể thiếu được tình yêu, yêu là phải thẳng thắn, lời ca phải nóng bỏng!

Người thứ nhất phản hồi vền vẹn có hai chữ: Ha ha!

Tiếp đó, cô nhận được một tin nhắn riêng tư: Tôi chính là người cười ha ha đó, có thể làm quen một chút không?

Mọi người trên mạng đều đang bàn luận về nhật thực toàn phần.

Thành phố nơi cô ở đang mưa, chỉ thấy bầu trời xám xịt hơn lúc thường.

Cô miễn cưỡng trả lời: Có thể!

Câu đầu tiên người ấy hỏi là: Có thấy nhật thực toàn phần không?

Cô đáp: Không thấy! Bạn thì sao?

Người ấy ha ha cười hai tiếng, hỏi: Ở trong tiểu thuyết, ngày xảy ra nhật thực toàn phần này, đường hầm thời gian sẽ mở ra, nếu như đúng lúc bạn có mặt ở nơi ấy, bạn muốn xuyên qua đến thời đại nào?

Cô trả lời: Tôi đối với viễn cổ, tương lai đều không có ý niệm, hiện tại cũng rất ổn. Nhưng nếu có thể đổi nơi chốn, lúc này tôi rất muốn đi bờ biển.

Thành phố chật chội khiến người ta ngột thở, cô khao khát thoát đi. Chỉ có biển rộng bao la, mới có thể cho con người ta tự do rong ruổi.

"Cho tôi số điện thoại của bạn!"

Cô giật mình trước máy vi tính.

Người ấy thúc giục: Mau lên!

Tình huống này có chút nguy hiểm, người ấy cao hay thấp, trẻ hay già, cô đều không biết, chỉ giữa những câu chữ, trực giác đầu tiên mơ hồ có thể phân biệt người ấy là đàn ông.

Nhưng người ấy ở đâu bên kia màn hình, có thể làm gì một số điện thoại chứ? Cô trấn an mình.

Điện thoại di động vang lên, cô đi đến trước cửa sổ đón nghe, tim đập rộn lên, cổ họng nghẹt lại.

Không có ai cất lời, lọt vào tai là tiếng sóng vỗ vào bờ cát, chồm lên lại lui xuống, tan vỡ rồi lại trào dâng, lặp đi lặp lại theo một tiết tấu và trật tự nhất định.

Thật là đẹp!

Cô như ngửi được mùi của biển.

Cùng lúc, cô còn nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh.

Từ trước đến giờ cô rất nhạy cảm với âm thanh, yêu thích việc phân tích tính cách cùng tâm tình của đối phương từ trong những biểu cảm âm thanh khác nhau. Âm sắc như vậy, chính là âm sắc cô mê say.

Anh nói với cô, anh đang ở bờ biển Nam Áo [2]. Nam Áo đêm nay đầy sao lấp lánh, ánh trăng rất đẹp.

Anh phải đi công tác, hay là đang đi nghỉ, ở cùng chỗ với ai? Cô bất chợt muốn biết, nhưng cô không hỏi, dù sao họ vẫn là người xa lạ.

Về sau, khi họ đã quen thuộc, có mấy câu hỏi lưỡng lự đến chần chừ đi trong cổ họng, cuối cùng cô vẫn nuốt xuống.

Giữa người với người chưa lại chút khoảng trống, cũng rất tốt.

Máy điều hòa "Cạch" một tiếng, hoàn toàn đình công, trong phòng lập tức ngột ngạt khó mà chịu nổi. Cô âm thầm kêu khổ, mở hết cửa sổ trước sau ra, mong sao có thể có chút gió thổi vào.

Lại ngồi vào trước máy vi tính, hình đại diện của anh xám xịt, trên màn hình lưu lại một hàng chữ: Thần Thần, chúng ta gặp nhau đi!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Giấc ngủ chưa đến bốn tiếng đồng hồ khiến tư duy của cô chậm chạp đến độ ngủ đông, buổi sáng đi làm thiếu chút nữa ngủ luôn trên xe buýt.

Loạng choạng xuống xe, hơi nóng cuộn cuộn.

Tháng Bảy, tháng Tám không có ngăn cách thời gian, cho nên trong mười hai tháng, chúng là những tháng duy nhất liền kề, nhưng không phân biệt là tháng đủ hay tháng thiếu. [3]

Trong radio nói Trung Quốc bây giờ như thể một cái lò lửa lớn.

Muốn rời khỏi thành phố này quá. Ý nghĩ này mới gợn lên, đã lênh láng sóng tràn.

Đã đi làm là phải đi họp. Trong phòng họp có treo mấy bộ quần áo thể thao. Một nhãn hiệu thể thao muốn tổ chức một buổi trình diễn sản phẩm cho loạt sản phẩm theo mùa Thu Đông, ông chủ muốn giành được hạng mục này. Trước thứ Tư tuần tới, mọi người đem bản thảo quảng cáo sáng tạo đặt lên bàn ông.

Cả đám khóc thét.

Phòng thiết kế có tổng cộng 6 nhân viên thiết kế quảng cáo, ông chủ làm việc dường như không thiên vị không bao che. Với mỗi hạng mục, ông sẽ không chỉ định ai là người phụ trách, vô cùng công bằng trao cơ hội cho mỗi người, sau đó lựa ra bản thảo quảng cáo tốt nhất trong số đó. Đây là điểm giáo hoạt của ông chủ. Ông giống như một vị Quân Vương, bọn họ là phi tần tranh sủng, vĩnh viễn không hiểu thấu trái tim ông, lúc nào cũng phải duy trì dung nhan đẹp dễ nhất, trạng thái hoàn hảo nhất. Người người tự vệ, lơ là, liến roi vào số mệnh bị biếm lãnh cung.

Một sợi dây trong cơ thể đều kéo rất căng, cô có chút ngăn ngấm cuộc sống như thế. Giảng co giữa kỳ phùng địch thủ, là ván cờ không thể đoán trước kết cục, quan hệ giữa người với người như bước trên băng mỏng.

Mệt, chỉ một chữ thôi.

"Thần Thần!" Ở cửa phòng họp, ông chủ gọi cô lại.

Cô quay đầu lại, có hơi bất ngờ.

Một cách âm thầm, các đồng nghiệp nhiều chuyện nói ông chủ hẳn là nên diễn vai sĩ quan phe ta trong phim chiến tranh, người đàn ông này trời sinh có vẻ mặt chính khí sắt đá, mày kiếm mắt lạnh lùng, sống mũi cao. Trên thực tế, ông bụng dạ đen tối âm trầm. Trên thực tế, ông là "Đương quý tử" [4] cầm hộ chiếu của đại đế quốc Anh. Thậm chí, ông cũng không lấy tên tiếng Trung. Có điều là, tiếng Trung nói rất tốt.

"Tôi hy vọng lần này cô có thể giành chiến thắng. Lần trước sáng tạo của cô trong lễ khánh thành tòa nhà thương mại ở khu nghỉ dưỡng Lệ Uyển, tôi vô cùng tán thưởng." Ông chủ nói.

Đây được coi là gì? Âm hiệu hay là khích lệ? Cô không nhúc nhích cũng không nói gì.

"Nếu lần này có thể giành được hạng mục này, từ nay về sau những buổi trình diễn trang phục bốn mùa của họ đều sẽ cùng chúng ta hợp tác. Họ đang tranh thầu để sắp tới cung cấp trang phục ra nước ngoài cho thể vận hội Olympic, khả năng thắng thầu vô cùng lớn."

Cô gật đầu. Hiểu rõ, thiết kế lần này là gánh nặng đường xa.

Về đến phòng làm việc, mười ánh mắt không hẹn mà cùng phóng tới, có tìm tòi nghiên cứu, có đổ kỵ, có nghi ngờ, có đủ loại nghi hoặc.

"Thần Thần, rót cho tôi cốc cà phê!" Người nói là nguyên lão của phòng thiết kế, tên là Thẩm Ủy.

Cô cười cười, móng vừa mới đặt lên ghế lại nhắc dậy.

"Tiện thể giúp tôi photo tập tài liệu!" Thẩm Ủy đưa cho cô mấy tờ giấy tiếng Anh.

Cô chậm rãi nuốt nước miếng, nhận lấy, đứng dậy đi ra ngoài.

Ở phòng trà nước, gặp Ngô Diễm tựa trên cửa sổ lười hút thuốc. Ngô Diễm là chủ quản tài vụ của công ty, áp lực dường như không nhỏ, rít thuốc rất ác liệt.

"Lại bị sai ra ngoài làm tiêu nhị à?" Ngô Diễm tao nhã gẩy gẩy tàn thuốc.

Cô nhún vai, cầm cốc giấy qua, rót đầy cà phê.

"Cô có còn là em gái mới tới nữa đâu, không cần phải nể mặt bọn đó. Loại người ấy, cho tí màu sắc đã vội mở phùng nhuộm [5]. Thành tích của cô bây giờ không thua kém bọn nó, đã có tư cách ngồi ngang hàng rồi." Ngô Diễm hừ lạnh nói, giành lấy chiếc cốc giấy trong tay cô, quăng vào thùng rác.

Cô cười nhàn nhạt.

"Muốn làm một điều nâng cao tinh thần không?" Ngô Diễm hít một hơi khói sâu, hướng về phía cô quơ quơ bao thuốc lá.

Cô lắc đầu, xoay người ngẩn ngơ nhìn rừng bê tông cốt thép ngoài cửa sổ, hỏi xa xôi: "Chị... đã gặp bạn qua mạng bao giờ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Gi cơ?

Ngô Diễm bị một câu tới bất ngờ này của cô làm cho sững sốt, một lúc sau, mới trả lời: "Gặp rồi!"

"Như thế nào ạ?" Tim cô đập dồn.

Ngô Diễm chịu không nổi mặt nhăn thành một nhúm, dụi tắt đầu thuốc lá, "Giống như ăn phải thức ăn biến chất, ghê tởm!"

Cô kinh hoàng.

"Internet là một thế giới không thực, thế nên bạn bè trên mạng cũng chỉ là nhân vật ảo. Vô hình trung, cô tô điểm mọi thứ cho thật đẹp. Đến khi chân chính bước vào hiện thực, lại chẳng thất vọng? Yêu qua mạng đều là chết giữa ánh sáng ban ngày [6]! Công chúa đều là khủng long, hoàng tử chính là con ếch. Lại nói, chúng ta đều là người trưởng thành, nếu một người đàn ông dành thời gian và tâm tình bầu bạn cùng cô, chẳng qua là mưu cầu tiền với sắc."

"Chẳng phải... cũng có ngoại lệ sao, trên ti vi cũng từng đưa tin." Cô khó khăn phản bác.

Ngô Diễm liếc mắt nhìn sang, bên trong viết "Cô đúng là cái đồ ngốc nghếch ngây thơ!"

"Cô hiểu rõ về anh ta bao nhiêu? Anh ta công tác ở đâu? Đã kết hôn chưa?" Ngô Diễm hỏi. "Có từng trò chuyện qua video không? Có thường xuyên gửi tin nhắn, gọi điện thoại? Ngàn ngàn vạn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ!"

Thực ra, cô không cảm thấy cô và anh đúng nghĩa là bạn qua mạng. Internet chẳng qua đã cung cấp cho họ một nền tảng quen biết.

Họ chỉ liên lạc qua điện thoại vào ngày đầu tiên quen biết, sau này cũng không từng gửi tin nhắn, cũng không tốn quá nhiều thời gian tán gẫu trên mạng, càng khỏi phải nói đến giọng nói, video.

Trao đổi của họ phần lớn là nhờ vào viết email.

Anh hay viết email cho cô vào lúc rạng sáng, có chuyện tâm tình, có chuyện công việc, cuối cùng anh đều sẽ đề cử cho cô một ca khúc.

Công việc của anh có liên quan đến âm nhạc. Lần đó ở Nam Áo, anh giúp một người bạn thu tiếng sóng biển để làm nhạc chờ [7]. Nghề nghiệp chính của anh là giảng dạy lý luận âm nhạc trong trường đại học, ngoài ra, ở một trường quốc tế, anh dạy mấy đứa trẻ nước ngoài chơi ghi-ta. Anh thích đi du lịch, đã từng đi núi tuyết ở Nepal, từng đến sa mạc Sahara ở Châu Phi, tiếp nhận lễ rửa tội của mặt trăng ở sông Hằng Ấn Độ, từng bái lạy thần thánh ở Jerusalem...

Nhận được email của anh, là thời khắc tuyệt vời nhất trong một ngày của cô. Giống như thỏ còn cắp sách, ngạc nhiên khi thấy tờ giấy nhỏ nam sinh gửi trong ngăn bàn, thấp thỏm, hoảng hốt, rồi lại vui mừng không sao tả được.

Mỗi một bức email, cô đều xem ba lần, gần như có thể đọc thuộc lòng toàn văn.

Xem xong, tâm tư cô dường như nhẹ bẫng, trôi xa. Sau đó mong chờ bức email tiếp theo xuất hiện.

Mùa hè này, không biết tại sao anh không thu xếp đi đâu.

Anh từng thu cho cô một ca khúc.

Lần đầu tiên thiết kế của cô được khách hàng chấp nhận, lấy được một món tiền thưởng, mua cho mình một chiếc váy đẹp, đi nhà hàng kiểu Hồng Kông ăn món sủi cảo tôm mình thích, buổi tối ở trên mạng vừa khéo gặp được anh, phần khởi mà nói nhiều hơn mấy câu.

Ngày hôm sau, mở hòm thư ra, bất ngờ nhận được email của anh. “Bản Thân Bổng Nhiên” tự đàn tự hát, ca khúc của Ngũ Bách.

Cô biết anh chơi ghi-ta rất ổn, vô tình đã hỏi một câu: Anh có thể hát bài “Bản Thân Bổng Nhiên” của Ngũ Bách không?

Đối với các ban nhạc nước ngoài anh thuộc như lòng bàn tay, nhưng đối với một số người chơi nhạc nổi tiếng trong nước lại biết rất ít. Khi ấy, anh chỉ cười cười.

Bài hát này cô để trong điện thoại di động, mỗi giờ nghỉ trưa đều sẽ nghe.

Có một ngày, đang ở nhà làm thêm giờ thì máy tính đột nhiên dính virus. Bàn thảo quảng cáo sau khi trời sáng sẽ phải nộp, vật lộn đến hai giờ sáng, máy tính vẫn cứ đơ, cô cuống tới mức sắp khóc đến nơi.

Cô chỉ ôm tâm lý gặp may cầu cứu anh, không ngờ, anh thật sự có mặt.

Anh cũng không phải là cao thủ máy tính. Anh tìm đến một người bạn thông thạo máy tính, giúp cô sửa chữa từ xa.

Trời hừng sáng, anh cùng bạn đi ăn điểm tâm, dặn dò cô phải ngủ đi một chút rồi hãy đi làm.

Cô nhìn hình đại diện của anh trên QQ chuyển qua màu xám, có một loại tâm tư đưa qua đưa lại trong đầu, muốn nắm bắt cũng không nắm bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Năm giờ bốn phút, rời khỏi công ty.

Hơi nóng phía ngoài không yếu đi chút nào, nhiệt độ mặt đất dường như còn cao hơn giữa trưa. Cặp tài liệu trong tay có hơi nặng, buổi tối lại phải làm thêm giờ, có rất nhiều tài liệu của nhãn hiệu thể thao này đều phải lên mạng tìm hiểu, còn phải tham khảo thêm một số thiết kế quảng cáo cùng loại của nước ngoài.

Những thực vật thấp bé gần sân ga không chịu nổi nóng bức, lá cây héo rũ.

Một chiếc Suzuki Jimny màu đỏ mang theo làn gió nóng vụt qua trước mặt cô, làn váy hơi tốc lên. Đó là xe của Thẩm Úy.

Cô dùng tay che khuất ánh mặt trời đằng Tây, thầm nghĩ: Nếu lần này thiết kế của cô được sử dụng, tiền thưởng cộng thêm tiền tích góp, cũng có thể mua cho mình chiếc xe, như vậy, đi lại cũng sẽ không quá vất vả.

Chỉ là... Muốn thờ dài!

Chủ nhà đã tới sửa điều hòa nhiệt độ, trong phòng khách để lại mấy vết chân lộn xộn, đồ linh tinh quăng ra khắp mọi nơi.

Thờ dài một hồi, quét dọn phòng trước, rồi đi tắm rửa.

Hai trái xoài là bữa ăn tối nay của cô. Thời tiết quá nóng nực, công việc đã tiêu hao toàn bộ thể lực của cô, không còn hơi sức làm bữa tối nữa.

Ở thành phố này cô không có bạn bè, gia đình ở thôn quê cách xa mấy trăm dặm.

Thuở nhỏ, cô rất thích mùa hạ.

Mặt mũi bị phơi nắng đến đen kịt, giúp mẹ làm cỏ trong ruộng. Sau trận mưa rào kèm theo sấm chớp, mực nước sông cao lên rất nhiều, lục bình trên mặt nước lững lờ trôi. Cỏ cây xanh mơn mẫm hoang bên bờ sông, tỏa ra mùi vị tinh khôi của cỏ cây hòa trộn cùng khí nóng.

Ngồi trên cầu gỗ, ngắm nhìn tất cả mọi thứ, tưởng tượng có một ngày mình lớn lên, sẽ có một người đàn ông yêu thương ở bên mình, mi sẽ kể cho anh ấy nghe về những thứ này, bỗng nhiên cảm thấy mùa hạ sao mà tươi đẹp đến vậy.

Nhưng mùa hạ khi trưởng thành lại bất lực cùng phiền não thế này, mà gặp được một người đàn ông mình thích thì khó khăn đến thế.

Điện thoại di động bất chợt vang lên, trong chốc lát, cô tưởng là nghe lầm.

Các đồng nghiệp ra ngoài đi Club, bảo cô cùng đến đó.

Khi ấy liền có chút không vui, tại sao lúc tan tầm không nói, phải đến bây giờ mới nói?

"Tối mau lên, ông chủ cũng ở đây, vừa mới hỏi đến cô!" Đồng nghiệp giảm thấp âm lượng xuống, thúc giục.

Trong lòng ghen lại.

"Thật xin lỗi, tôi có hẹn với người khác." Cô lạnh lùng từ chối.

Đồng nghiệp cứng đờ, lấy làm lạ trước sự không biết điều của cô.

Cúp điện thoại rồi, bật máy, lên mạng.

Anh đang online, hình đại diện phát sáng nhìn rất thân quen.

"Hi!" Cô chào.

"Hi! Anh đang dịch một bài báo về nhạc jazz, có tạp chí yêu cầu. Hôm nay có làm thêm giờ không?"

"Có phải làm!" Cô thờ dãi.

"Vậy làm việc trước, lát nữa chúng ta nghe nhạc!"

Cô mở trang Web, bắt đầu tìm tài liệu.

Họ vẫn thường như vậy, không cần nói chuyện phiếm, không cần làm gì, cùng quay về phía màn hình, từng người bận bịu, nhưng không hề có cảm giác cô đơn.

Mười một giờ, ngẩng đầu lên, anh đang gọi cô.

"Công việc có thể hoàn thành sớm không?" Anh vừa hỏi, vừa gửi cho cô một khúc ghi-ta, có tên là "Nhìn trời".

Âm nhạc trong vắt, như dòng nước suối chảy qua khe núi.

Cô do dự, trả lời: "Chắc là được!" Thực ra đâu có dễ dàng như vậy, nhưng cô không muốn nói ra điều đó.

"Vậy dành ra mấy ngày, chúng ta gặp nhau đi!"

"Bây giờ... như thế này... không tốt hay sao?" Lòng cô bối rối không nói lên lời.

"Anh muốn cho em xem con người chân thực của anh, anh cũng muốn đưa em ra ngoài dạo chơi. Em đã căng thẳng quá rồi, cần phải buông lỏng mình. Em hãy chọn địa điểm, nếu không muốn đi xa, anh cũng có thể qua chỗ em. Ở trước phong cảnh tươi đẹp, đôi lúc lại có cảm giác mất mát. Cảnh đẹp như vậy, rất muốn cùng người khác chia sẻ, dùng mắt, mà không phải con chữ. Chữ viết có quá nhiều tính hạn chế."

"Em... có thể cho anh xem hình, em không xinh!" Cô buột miệng thốt ra một câu như vậy.

Bên kia màn hình bất chợt không có động tĩnh.

Anh thất vọng rồi? Cô cười khổ.

Rất lâu sau, anh trả lời: "Anh mới ra ngoài hút thuốc, suy nghĩ thấu đáo một chút, có lẽ đề nghị của anh có phần vội vàng, chúng ta còn cần tìm hiểu sâu hơn chút nữa, anh bây giờ khiến em không có cảm giác an toàn. Nhưng anh muốn nói cho em biết, diện mạo không phải là chất kích thích của bất cứ cảm tình nào. Người với người trước khi quen biết, nếu cũng giống như khi xin việc, viết tắt cả những quan hệ xã hội, trình độ học vấn, chiều cao, tuổi tác lên bảng sơ yếu lý lịch, sau đó mới quyết định có thể kết bạn hay không, vậy thì tốt hơn hết là đừng quen."

Cô xấu hổ không thôi.

"Nhưng bản khoản của em cũng rất có lý, trong hiện thực, chúng ta còn là hai người xa lạ. Con gái phải biết bảo vệ mình. Không gặp mặt không có vấn đề gì, nhưng bây giờ, Thần Thần, em nhất định phải cho mình nghỉ ngơi mấy ngày, em đã không gắng gượng được nữa rồi. Nghe lời!"

Dù chỉ là mấy dòng chữ, nhưng cô có thể cảm nhận được giọng điệu của anh ấy là dịu dàng, là quan tâm che chở.

Lòng cô hoàn toàn bình tĩnh lại, gian phòng cũng có vẻ vô cùng tĩnh lặng.

"Em... rất muốn đi bờ biển!" Cối lòng nặng nề từ từ buông lỏng, cô nghe thấy chính mình thì thầm tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

"Nghỉ phép?" Thanh âm của ông chủ lớn đến nỗi tất cả mọi người trong công ty đều chấn động.

Cô bình tĩnh nghênh đón ánh mắt tức giận của ông chủ, "Đúng vậy, tôi đã không nghỉ phép hai năm rồi."

Ông chủ cầm lấy bản thảo quảng cáo trên bàn, đó là thành quả ba đêm cô thức trắng. "Không phải là vấn đề này, mà là cô, cô có chắc cô muốn nghỉ vào lúc này? Cô có biết cô sẽ bỏ lỡ gì không?"

Cô kiên định gật đầu, "Tôi muốn chính là lúc này, cũng không chắc làm tốt hơn đây." Cô lướt nhanh qua bản thảo.

Cô không viết lan man dài dòng, lập luận cả bài ít ỏi có mấy lời: Tâm động sẽ phải hành động. Hành động, là phải đi ra ngoài, chứ không phải đứng ở trong phòng tưởng tượng, suy đoán.

"Cô vẫn rất tự tin!" Ông chủ vậy mà lại cười.

"Là tự mình biết mình." Cô thành thật thừa nhận.

"Nếu cô ở lại, trau chuốt bản thảo quảng cáo cho tốt hơn nữa, giành được hạng mục, tôi đưa cô đi thăm thị trấn nhỏ xinh đẹp nhất nước Anh." Ông chủ chăm chú nhìn vào mắt cô.

Kiến trúc gạch đỏ, cầu đá cổ xưa mài đến nhẵn bóng, có giáo đường với gác chuông trên đỉnh, trên hàng rào vây quanh hoa kim ngân nở đầy... Rất xinh đẹp, cô đã từng thấy giới thiệu nhiều trên tạp chí "Địa lý quốc gia", nhưng trái tim cô không vượn xa đến thế.

Ông chủ ưu nhã dang rộng đôi tay, "Tôn trọng cô!" đầy phong độ thân sĩ.

Cô gật đầu, đóng cửa đi ra ngoài.

Trên hành lang vô cùng vô cùng tĩnh lặng. Bước vào phòng làm việc, từng người đều đang miệt mài bận rộn.

Cô ngồi xuống, thu dọn mặt bàn, kỳ nghỉ có hiệu lực từ hôm nay, một lát nữa, cô sẽ rời công ty.

Ngón tay có hơi run rẩy, cô gửi tin nhắn cho anh: Ngày mai nếu như đi ngắm biển, cần chuẩn bị những gì?

Một giây sau, tin nhắn phản hồi của anh đã tới: Mang theo chính mình và giấy tờ chứng nhận, một thứ cũng không được bỏ lại.

Cô nở nụ cười.

"Cô... Cái này gọi là chưa chiến đã lui? Cũng phải, chí ít thua sẽ không quá bẽ bàng, đã khôn ra rồi đấy." Thẩm Úy lãnh lạnh nói. "Đi chơi vui vẻ."

"Cảm ơn! Ngày mai phải tự mình rút cả phê rồi!" Cô xách túi đứng lên, tâm trạng phấn khởi trước nay chưa từng có. Ánh mắt lướt một vòng, có lẽ khi cô quay trở lại nơi này, chờ đợi cô là số mệnh "Lãnh cung", vậy thì làm sao?

Thang máy dừng ở tầng một, cô kiên nhẫn nhìn con số nhảy lên trên màn hình điện tử.

"Tôi có thể hỏi mấy câu ngoài lề không?"

Cô nghiêng đầu qua, ông chủ khoanh tay đứng sau lưng cô, tựa như đang đánh giá.

"Vâng!"

"Cô... không phải đi nghỉ phép một mình?" Mắt ông chủ sáng như đuốc.

"Đúng vậy!" Cô trả lời rất lớn tiếng.

"Bạn bè? Người thân? Hay là..."

"Ông chủ, năng lực của tôi vẫn chưa cao đến mức đối thủ của ông tới mua chuộc đâu. Là bạn bè!"

Ông chủ nhú nhú mày, "Bạn trai?"

Mặt cô đỏ bừng, "Không phải đâu!" Ít nhất bây giờ không phải, về sau... sẽ như thế nào, để sau hãy nói đi!

Cửa thang máy mở ra, cô mỉm cười chào tạm biệt.

Có một đêm khuya, họ trò chuyện về tình yêu đã qua.

Anh từng có một người bạn gái, yêu đương trong sáu năm. Bốn tháng trước nhận thực toàn phần, họ đã chia tay trong hòa bình.

Bạn gái của anh, chính là Mod của "Thường Tâm Duyệt Nhĩ" [8] trong "Kiếm tìm".

Buổi tối hôm đó, anh qua thăm bạn gái cũ. Cô ấy cũng làm âm nhạc, thổi saxophone, đã từng ra hai đĩa.

"Danh tiếng của cô ấy lớn hơn anh nhiều. Ha, nào ngờ, lại gặp em!" Anh cười nói.

Về đoạn tình cảm đã qua, anh rất ít khi kể tới. Anh nói bất kể đối phương mang đến cho em cảm thụ gì, cũng không thể luận là dài hay ngắn, đó đều là hồi ức không thể thay thế. Không thể ở bên nhau, là duyên phận mỏng manh. Tôn trọng nó, quý trọng nó, mới có thể thực sự buông xuống, sau đó chờ đợi tình yêu tiếp theo xuất hiện.

Cô lắng lặng nghe, thờ nhè nhẹ.

Ngoài việc trong đại học từng thâm mến đội trưởng đội bóng rổ của trường, cô vẫn chưa từng yêu. Chuyện này cô không nói cho anh biết, sợ bề mặt. Đêm hôm đó, tâm trạng của anh có lẽ vì ảnh hưởng bởi chuyện cũ, từ rất sớm đã nói chúc ngủ ngon.

Trước khi tắt máy vì tính, anh vẫn như trước đây viết cho cô bức email, chỉ có một bài hát, tên là "Sao trời".

Anh từng nói: Anh không thể mỗi ngày đều mang lại niềm vui cho em, nhưng mỗi ngày anh có thể tặng em một bài hát hay, hi vọng khi nghe nhạc, em sẽ vui vẻ.

Bài hát anh tặng, đặt riêng trong một folder, cho tới hôm nay cả thầy có 328 bài.

328 ngày kiên trì, 328 niềm vui, đủ để cô tin chắc rằng: Chuyến du lịch này sẽ vô cùng vô cùng tốt đẹp và khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Thời tiết không được tốt cho lắm, mây đen dày đặc đè nặng bầu trời sân bay. Không khí trong phòng chờ sân bay có chút nôn nóng bất an, không biết máy bay có thể cất cánh đúng giờ hay không.

Anh gửi tin nhắn cho cô, anh cũng đã đến sân bay.

Qua ba giờ nữa, họ sẽ gặp nhau ở một nơi tên là Thanh Đài [9]. Chuyến bay của anh tới trước, anh nói anh ở sân bay đợi em cùng quay về khách sạn.

Anh đã đặt phòng ở khách sạn gia đình Hải Âu qua mạng. Loại khách sạn này là nhà trọ kiểu gia đình, địa điểm đều ở khu vực ven biển, cảnh vật xung quanh rất đẹp, đi vài bước là đến bờ cát. Bờ cát ở Thanh Đài có màu trắng, lòng bàn chân gãi lên, mềm mại, vô cùng thoải mái.

Cô lại hít sâu lần nữa.

"Bão sẽ đổ bộ lên đó sao?" Cô nghe thấy có người đang bàn luận. Bên ngoài cánh cửa sổ thủy tinh rộng lớn, cây cối cao lớn ngã ngả nghiêng nghiêng.

"Trước mắt mới chỉ là phỏng đoán, cơn bão lần này hết sức kỳ lạ, di chuyển rất chậm"

"Lần trước ở Đài Loan hoành hành hơn chín tiếng đồng hồ, tổn thất vô cùng nặng nề. Dù bão có lên bờ, thời gian cũng không nhanh đến thế. Chuyến bay sẽ không bị ảnh hưởng."

Vừa dứt lời, loa phát thanh bắt đầu thông báo chuyến bay đến giờ lên máy bay.

Cô nhìn điện thoại di động, không có cuộc gọi, không có tin nhắn, tắt máy, đi về phía cửa lên máy bay.

Máy bay bắt đầu tránh khi nữ tiếp viên hàng không vừa đưa xong thức uống, giá đỡ hành lý kêu lạch cạch, ghé ngồi rung lắc dữ dội. Cơ trưởng trấn an mọi người, máy bay gặp phải luồng khí lưu, sẽ ổn định rất nhanh.

Mười phút trôi qua, giọng nói áy náy của cơ trưởng lại vang lên: Do chịu ảnh hưởng của bão, Thanh Đài mưa đông dữ dội, máy bay không thể hạ cánh, chỉ có thể tạm thời đáp xuống một sân bay khác.

Bên trong khoang máy bay hết sức kinh ngạc.

Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra, nữ tiếp viên hàng không áy náy lắc đầu với cô, nhắc nhở mọi người thắt chặt dây an toàn, máy bay sẽ phải hạ cánh ngay lập tức.

Bầu trời giữa trưa, tối đen như nửa đêm, mưa lớn như tinh bột mì, trút xuống không ngừng nghỉ.

Sân bay bố trí cho tất cả hành khách đi nội thành. Tin tức khí tượng mới nhất, bão đã đổ bộ vào vùng duyên hải Sơn Đông, đang chuyển động về phía Thanh Đài. Hai ngày nay mai, tất cả các chuyến bay đi Thanh Đài đều ngừng bay.

Không khí bên trong xe rất lạnh, áp mặt vào cửa sổ thủy tinh, buốt giá.

Không biết máy bay của anh là ngừng bay, hay là đáp xuống sân bay khác, điện thoại di động của anh vẫn không gọi được.

Thời gian chờ đợi vừa nóng ruột vừa dài đằng đẳng.

Tìm khách sạn ở lại, dùng máy bàn quay số di động của anh, vẫn không kết nối được. Cô lại đi trung tâm thương vụ, kiểm tra xem anh có gửi tin nhắn, gửi email cho cô không.

Không có lời nhắn lại, không có email.

Cô lặng lẽ ra khỏi mạng.

Bên ngoài tiếng mưa gió không ngừng, thế giới của cô từ từ âm đạm theo.

Thành phố xa lạ, phố xá lạ lẫm, tiếng địa phương nghe không quen. Cô mua tấm bản đồ địa phương, bắt xe đến ga xe lửa.

Vé xe lửa đi Thanh Đài hai ngày gần nhất đều đã bán hết, chỉ còn lại hai ngày sau. Cô mua lấy một tấm.

Bất kể như thế nào, cô cũng phải đi Thanh Đài. Cho dù có thể hay không thể cùng anh chia sẻ cảnh đẹp nơi ấy. Nhưng cô sẽ không vì bất cứ lý do gì để bản thân mình cảm thấy tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đối diện với khách sạn là cửa hàng thức ăn nhanh Yoshinoya.

Phục vụ cho cô mượn chiếc ô, cô giẫm lên bột nước, vượt dòng xe cộ chạy qua.

Khay sơn màu đen, bát sứ hoa cỡ lớn, trên cơm trắng như tuyết, rưới lên thịt gà cà ri hấp dẫn, rất có thể làm cho người ta mở rộng khẩu vị.

Anh kể cho cô nghe một vụ rắc rối.

Có một ngày, anh từ trường quốc tế giảng bài xong đi ra ngoài, trời đã tối rồi, lúc ấy là mùa đông. Gió mùa đông Bắc Kinh sắc bén như dao, anh vừa lạnh vừa đói, xông thẳng tới Yoshinoya gần nhất, gọi món cơm trên biển hiệu cửa hàng — cơm thịt gà cà ri.

Ăn xong, lúc vẫy tay chuẩn bị tính tiền, thì choáng váng, anh đã quên mang ví.

Vậy làm sao bây giờ? Cô ở đầu kia màn hình quýnh đến nỗi kêu thành tiếng.

Anh vô cùng khó xử, tất cả mọi người dùng ánh mắt khinh thường nhìn anh. Anh buộc lòng phải luôn miệng nói thật xin lỗi, cam đoan ngày mai quay lại trả tiền.

Họ có tin không, có bắt anh gán đàn guitar lại đấy không?

Anh mặt mũi đàng hoàng, đương nhiên là họ tin anh rồi!

Ngày hôm sau, anh đi hơn nửa vòng thành phố, quay trả lại tiền.

Cô từng âm thầm tưởng tượng ra hình dáng của anh, hẳn là có một mái tóc rậm rạp, giống như những tay ghi-ta trên truyền hình, theo tiết tấu âm nhạc, sợi tóc tung bay. Vóc dáng anh cao cao, có một đôi chân thon dài, thích mặc quần jean, áo T-shirt. Bờ vai rất rộng, người yêu thích du lịch như vậy, đương nhiên sẽ có một cơ thể cường tráng. Làn da màu lúa mì, cười lên là dịu dàng...

"Chào mừng quý khách!" Giọng điệu niềm nở của em gái trong cửa hàng kéo hồi ức của cô quay trở lại.

Tiến vào trước là một đôi chân dài mặc quần jean, ống quần thấm chút nước mưa, có nửa bên bị ướt. Khi cả người anh đứng ở trong cửa hàng, trái tim cô "thịch" ngừng mất nửa nhịp.

Phảng phất như bức chân dung cô vừa mới phác họa trong đầu đột nhiên biến thành người thực.

Nhưng người này không có sự thanh nhàn của người nghệ sĩ không phải nếm trải khói lửa nhân gian, mà giống một lữ khách đeo ba lô băng qua ngàn núi vạn sông hơn, ánh mặt trời, gió mưa, khiến gương mặt tuấn lãng của anh thêm chút tang thương.

Cô để ý thấy mái tóc bên tai anh có màu muối tiêu không hợp với tuổi, đó là do tẩy nhuộm hay là đa tình khiến cho anh sớm có tóc bạc?

Anh dường như nhận thấy cái nhìn chăm chú của cô, lia mắt nhìn qua.

Cô cuống quýt cúi đầu ăn com.

"Có thể dùng nhờ điện thoại không?" Anh hỏi cô thu ngân.

Cô thu ngân dùng tay làm động tác mời.

Điện thật rồi, ngay cả giọng nói cũng có chút tương tự.

Nhưng sao có thể là anh chứ!

Dư quang nơi khóe mắt cô tóm được một chuỗi các phản ứng của anh, nét mặt buồn bã, nôn nóng, âu lo, xen nhau chớp qua.

Cách bốn chiếc bàn ăn, cô như nghe được tiếng thở dài rất nhẹ của anh.

"Không có ai bắt máy sao?" Cô thu ngân quan tâm hỏi.

Anh cười cười, chọn một suất com thịt kho Đông Pha, tìm một chỗ trong góc ngồi xuống.

Cô không quá thích cà ri, ăn được mấy miếng liền buông đũa.

Gió giật mưa gào, nơi nào cũng không đi được, cô đành quay về khách sạn.

Kênh Điện ảnh đang chiếu "Đường Sơn đại địa chấn" của Phùng Tiểu Cương, trên mạng bình luận rằng người mau nước mắt không thể xem nổi bộ phim này. Cô vẫn chưa dám đi xem.

Anh nói, sau này anh sẽ cùng em đi xem, em muốn khóc thế nào cũng được, khóc xong rồi, anh sẽ làm cho em cười trở lại.

Hình ảnh trong phim cũng như bầu trời ngoài kia, là xám xịt, nét mặt các diễn viên đều mang vẻ ưu thương. Bởi vì không có anh bên cạnh, hay là vì cô không hề nhập tâm vào bộ phim, cho đến đoạn kết, cô cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Xả nước ấm đầy một bồn tắm lớn, ngâm nửa giờ, cho đến khi toàn thân bủn rủn vô lực, ném mình lên giường, đêm nay, chỉ mong có một giấc ngủ ngon.

Trước khi đi ngủ, tìm thấy chiếc di động bỏ quên trong ngăn kéo, phía trên có một tin nhắn, một cuộc gọi nhờ. Tin nhắn là công ty di động nhắc nhở thẻ của cô còn chưa tới 20 đồng, xin mau chóng đến chi nhánh kinh doanh tại địa phương nạp thêm phí. Cuộc gọi nhờ là một số máy bàn của thành phố này.

Ở đây có ai quen cô đâu nhỉ? Không phải bấm nhầm số thì cũng là quảng cáo quấy rầy.

Cô xóa từng cái một, lại bấm một cuộc điện thoại cho anh.

Không ai bắt máy!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sáng sớm thức dậy, thấy mưa đã nhỏ đi rất nhiều.

Thành phố này là thành phố nhỏ nổi tiếng bởi nông nghiệp, kiến trúc nội thành hết sức bình thường, phong cảnh cũng không có gì đặc biệt. Taxi dừng chưa tới nửa giờ, đã từ thành Tây đến thành Đông.

Cô che ô, tùy ý đi dạo. Cửa hàng nhỏ hơi có chút nổi bật, liền vào thăm thú. Không mua thứ gì cả, đơn giản là ngắm nghía.

Khi nhìn thấy hiệu sách nhỏ đó, một cánh cửa gỗ thô mang phong cách cổ xưa khiến hai mắt cô sáng ngời.

Trong cửa hiệu một bên bán sách, một bên bán CD. Sát tường đặt mấy chiếc ghế mây ẩm cứng.

Một cây cột treo tai nghe cực lớn, thích CD nào, có thể nghe thử.

Cô chậm rãi xem.

Đèn huỳnh quang phản chiếu lên hộp CD nhựa trong suốt, nhìn lâu có cảm giác choáng váng không chân thực.

Ôi! Cô ghen ngào thốt lên. Cô đã thấy một hộp album “Tôi nghe loại nhạc này khi yêu em nhất” của Long Khoan Cửu Đoạn. Cô vẫn rất muốn có chiếc đĩa này, tiếc là trên thị trường đã cực kỳ khan hiếm. Long Khoan Cửu Đoạn giờ đã tan rã, album duy nhất này càng quý giá hơn.

Cô nhẹ nhàng vuốt vỏ bọc CD, kê hộp chẳng hề gai tay, có cảm giác ấm áp tron mượt. Ặc, thân hộp rất nhẹ.

"Ông chủ, đĩa CD đâu?" Cô giơ chiếc hộp lên, cất giọng hỏi.

Chủ cửa hiệu đeo mắt kính hướng về phía sau gọi ầm lên.

Nơi đó có một phòng nghe thử nho nhỏ, có một người đưa lưng về phía cô, đeo tai nghe thật lớn. Anh mặc chiếc áo T-shirt màu đen, quần lửng rộng kiểu cao bồi được giặt trắng tinh, giấy du lịch, tất trắng như tuyết.

Nhìn có chút quen mắt.

"Thật xin lỗi, xin hỏi anh có cần hộp CD này không?" Cô nói hai lần, người nọ cũng không quay đầu lại.

Cô đành dùng ngón tay nhẹ nhàng kéo góc áo của anh.

Anh xoay người lại, mép tóc màu muối tiêu vọt vào tầm mắt cô. Là du khách đeo ba lô gặp ở Yoshinoya kia.

"Gì vậy?" Anh lấy tai nghe xuống, hỏi.

Cô đỏ mặt lặp lại lần nữa.

"Tôi cần." Anh trả lời.

Cô cắn cắn môi, mười ngón tay xoắn vào nhau, "Tôi rất thích hộp album này, tôi... đã tìm rất lâu, anh có thể nhường nó cho tôi không?"

Anh áy náy lắc đầu, "Hộp này âm sắc cực tốt, tôi muốn mua tặng cho một người bạn."

Cô thất vọng ồ một tiếng, "Người bạn đó nhất định là quan trọng với anh lắm nhì."

"Đúng vậy, tôi thậm chí yêu cô ấy đã rất lâu rồi, vẫn không có dũng khí thổ lộ với cô ấy. Tôi sợ cô ấy từ chối, như vậy tôi sẽ không còn được gặp lại cô ấy nữa. Hi vọng chiếc đĩa này có thể giúp được tôi." Anh chăm chú nhìn cô mấy giây, sau đó tự giễu cười cười, "Nếu như cô đặc biệt muốn có, sau này tôi sẽ ghi một chiếc tặng cô."

Cô lắc đầu, họ là những người xa lạ vốn không quen biết, không thể làm phiền người ta như vậy.

Trên đời này những thứ tốt có rất nhiều, có một số đã định trước là phải bỏ lỡ.

Cô chọn mua một quyển hướng dẫn du lịch Nepal, quả thực không muốn phụ lòng hiệu sách nhỏ yên tĩnh này.

Cô cùng vị khách đeo ba lô cùng lúc tính tiền đi ra ngoài, anh không che ô.

Cô giơ tay định bắt taxi, anh cười cười, hỏi cô đi nơi nào. Cô nói tên khách sạn. Ô, có xe buýt đi đến đó, đợi ở bên kia là được.

Anh chỉ chỉ sân ga đối diện. "Vừa hay, tôi cũng muốn đi hướng đó."

Xe rất nhanh đã tới. Bầu không khí ẩm ướt, không có gió, trong xe chứa đầy người vô cùng bí bách.

Cô nhận thấy áo T-shirt màu đen của anh đã sớm ướt đầm, không biết là mồ hôi hay nước mưa.

Anh xuống trước một trạm, trước khi đi đặc biệt nhắc nhở nhân viên thu vé dừng một lát trước khách sạn.

Cô nhìn anh bước những bước dài lao nhanh trong mưa, bóng lưng kia chẳng hiểu sao lại khiến cô có cảm giác quen thuộc không nói nên lời.

Rõ ràng là người xa lạ mà!

Điện thoại của ông chủ gọi đến lúc đang mở cửa.

"Thiết kế của cô tôi đã giới thiệu với khách hàng, họ cảm thấy khá hứng thú, có một vài chỗ, họ muốn đưa ra yêu cầu khác. Cô đáp chuyến xe gần nhất, về công ty một chuyến." Giọng điệu kiểu mệnh lệnh, không có chút thương lượng nào.

"Tôi... hiện giờ đang bị bão vây ở một nơi khác, vé xe không dễ mua." Cô đáp ứng.

"Tôi cho tài xế lái xe đi đón cô."

"Không cần!"

"Ngu ngốc, cô không hiểu sao, đây là một cơ hội quá tốt, với cô hay với công ty cũng vậy, cô thật sự muốn bỏ qua một cách vô ích? Vậy mấy năm trước cô mua cả phê cho người ta, làm em gái photocopy, chạy trước chạy sau, bị xem thường, chịu uất ức, là vì cái gì?" Tiếng ông chủ gầm lên như sấm.

Viễn mắt cô đỏ hoe, thì ra ông chủ cũng biết, chỉ là ông chưa bao giờ đưa tay trợ giúp. Ông muốn cô chịu được cái khổ cùng cực thì mới là kẻ vượt trên mọi người.

"Tôi biết là rất quan trọng... Nhưng cho tôi thêm chút thời gian, chỉ hai ngày thôi, tới ngày kia tôi nhất định sẽ về công ty, nếu không, cả cuộc đời này tôi sẽ sống trong tiếc nuối khôn cùng. Thành công lớn hơn chẳng nữa, đối với tôi cũng vô nghĩa."

Cô đã từng dụng tâm chờ đợi như vậy, đã từng bất chấp tất cả mà nỗ lực, vì một người. Cả đời chỉ một lần này thôi.

Ông chủ bị giọng điệu của cô hù dọa, rất lâu sau, mới thờ dãi: "Thôi được rồi, tôi sẽ giúp cô trì hoãn hai ngày. Nếu như bỏ lỡ, đây cũng là tiếc nuối vô cùng lớn."

Cô mắt nhắm lệ gạt đầu, cô tuyệt đối sẽ không để cho mình có hai lần tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Thời điểm đoàn tàu xuất phát đi Thanh Đài là hai giờ chiều, đến Thanh Đài trời đã nhá nhem tối. Nếu như khí trời quang đãng, ánh tà dương còn chưa tan hết, trên bãi biển đông nghịt du khách. Cô đoán chừng sẽ không thấy được cảnh đó, dự báo thời tiết nói, Thanh Đài hôm nay vẫn tiếp tục mưa.

Họ đã lên một lộ trình chi tiết. Ngày đầu tiên, đến Thanh Đài, buổi tối họ đi phố ẩm thực ăn quà, sau đó nghỉ ngơi thật tốt. Ngày thứ hai, ngồi xe lên núi, ngắm cỏ thụ, đi đường núi, uống nước suối núi. Ngày thứ ba, họ muốn đi bãi tắm bơi lội, ngồi tàu nhỏ ra khơi. Ngày thứ tư...

Hôm nay là ngày thứ ba, bất kể thời tiết Thanh Đài là như thế nào, cô cũng phải đi bờ biển một chuyến ra trò. Sáng sớm mai, cô sẽ đáp chuyến xe lửa sớm nhất quay về nhà.

Đoàn xe lửa tiến vào ga, trong đoàn người lên xe lửa, cô lại nhìn thấy vị khách đeo ba lô kia. Cô không gọi anh. Trong lỗ tai anh nhét tai nghe, cũng không trông thấy cô.

Xe lửa chậm rãi rời khỏi thành phố xa lạ nơi cô tạm dừng chân hai ngày, cô nhắm mắt lại, cảm nhận ma sát nhẹ nhàng giữa toa xe và đường ray.

Hành trình bốn giờ dường như rất chậm, mà như cũng rất nhanh. Cô đem từng chút hiểu biết về anh, từ từ ghép lại như trò chơi xếp hình. Vẫn khiến trái tim cô xao động không kiềm chế được.

Không phải mọi cuộc gặp gỡ đều quá tốt đẹp, cô đã rất may mắn.

Bầu không khí ẩm ướt khiến sương mờ dâng lên đôi mắt, trong hô hấp tràn vào mùi nước biển.

Cô nhìn tòa gác chuông cổ kính đẹp đẽ nơi sân ga, thì thầm nói: Thanh Đài, em tới rồi đây.

Anh đang ở đâu?

Cô không đi hỏi thăm khách sạn Hải Âu. Thanh Đài có rất nhiều khách sạn Hải Âu, mọi việc đều do anh thu xếp, cô muốn nghe ngóng cũng không biết nghe ngóng từ đâu.

Trong kế hoạch, họ sẽ gặp nhau ở sân bay.

Con bão đã thổi bay kế hoạch không còn chút tăm tích, cô và anh đã mất đi tất cả liên lạc.

Hoàng hôn buông xuống chân trời, đèn đường mờ ảo lấp lờ le lói trong màn mưa. Trên đại lộ ven biển người đi thưa thớt, trên quảng trường âm nhạc không có âm nhạc. Cô men theo đại lộ đi thẳng về phía trước, phía trước chính là bãi cát. Sóng biển sóng sau xô sóng trước, bọt sóng màu trắng cuộn lên.

Bạc thêm rất trơn, trên kè đá rậm rạp rêu xanh. Cô bước xuống thật cẩn thận, sau đó cởi giày ra. Khi lòng bàn chân chạm vào cát mịn ẩm ướt, ở rìa bãi cát in lại một hàng dấu chân.

Bọt sóng tức thì phủ lên những hạt cát nhỏ mịn ẩm ướt này, dường như dấu vết nào cũng chưa từng tồn tại.

Nước mặn, không thể kiềm chế mà chảy xuống.

Cô xoay người, đi về phía bạc thêm.

Trước mặt bay tới một chiếc ô, cô nghiêng người bước qua.

"Ô, là Thần Thần đấy ư..." Cô nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

Run rẩy ngược đôi mắt đầm lệ lên, trong tầm mắt mờ hồ, cô nhìn thấy đôi môi đang run run của người khách đeo ba lô.

Nước mắt, chảy càng giàn giụa.

"Bởi vì trận bão, máy bay không thể cất cánh. Anh đành phải đổi sang ngồi xe lửa, không mua được vé đến Thanh Đài, chỉ có thể đi đường vòng, trước tiên tới một nơi, rồi tiếp tục đổi xe tới Thanh Đài. Nào ngờ, điện thoại di động bị kẻ trộm móc mất trên xe lửa. Xuống xe, vội vàng dùng máy bàn gọi cho em, em... không nhận máy. Buổi tối anh đến quán net lên mạng tìm em, em cũng không lên mạng. Ôi, Thần Thần..."

Anh vội vã ôm cô vào lòng như thế, chiếc ô trong tay nghiêng cả đi, bị bọt sóng cuốn vào trong biển.

Đây được coi là lần gặp gỡ chân chính đầu tiên của họ, anh gọi tên cô, cô cảm nhận được nhịp đập ấm áp của anh, nhưng không có một chút đường đột, mạo muội, tự nhiên đến nỗi như thể rất lâu rất lâu trước đây, họ đã từng làm thế rất nhiều lần.

"Khi anh nhìn thấy em ở Yoshinoya, có cảm giác rất quen thuộc. Sau đó ở tiệm sách, chiếc hộp CD kia... Áo gió mảnh liệt ấy cứ lặp đi lặp lại trong anh, nhưng... sao anh dám tin đó là em cơ chứ!" Anh ôm chặt lấy cô, cô run rẩy quá kịch liệt.

"Không cần nói gì hết, không cần..." Không cần nghĩ xem đây là trò đùa tai quái của ông trời hay là niềm vui quá lớn, không cần nghĩ đến chuyến xe lửa sáng mai, không cần nghĩ đến việc thiết kế...

Cô đã đến đây, anh cũng ở nơi này, họ không hề lỡ hẹn.

Giờ phút này là quan trọng nhất, họ cùng nhau hướng về phía biển.

"Cứ như vậy, lắng lắng cùng em nghe biển." Cô nắm chặt tay anh, cười nói.

Anh cúi đầu khẽ hôn đầu ngón tay cô, "Được!"

Anh đón lấy chiếc ô trong tay cô, cô kéo cánh tay anh, sương mù mịt mờ dâng lên trên mặt biển.

Họ sóng đôi đi về phía xa, hai hàng dấu chân nông nông sâu sâu in lại trên bờ cát.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Em Đi Nghe Biển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.